

Aga tema walitsus ei lesta ilmasi laumine, kui aga ühe aasta. On see aeg mööda läinud, siis saab kuningas sunnitud, trooni pealt maha astuma, tema kumbert wäetasse kuninglikud ehted ära ja halwad riided pannakse tema selga. Wahid wiitwad teda mere ääre ja sunnivad seal laewa peale astuma, mis teda ühe teise saarele wiib, mis loodusest paljas ja järe, kole ja sigimata kui lõrb. Seal peab tema, selle läsku mõne päewa eest tuhanded kuulsiwad ja wiibimata täitsiwad, wiletsat elu elama, ilma seltsita ja abita. Rahwas aga, kes wanast kuningast lahti saanud, ruttab õijates uue wastu, et teda aasta pärast niisama trooni pealt äratõngata, kui teistega enne sündis. See, minu armuline kuningas, on selle saare seadus, mis ükski inimene muuta ei wõi. See on lõwa muutmata loodud saatlus.

„Kas minu eeslajatele,“ küsis kuningas, „on nende tulwane elu ka nõnda ettekulutatud, kui praegu mulle?“ „Ei ühegi eest ole see warjule peetud, mis teda ootab,“ wastas minister. „Aga neil oli wähe julgust ja tahtmist, oma filmi, mis trooni au ja ilu pimedaks teinud, kurwa tulwana aja peale pöörata. Suure lusti ja rõõmuga ei pannud nemad tähelegi, et nende õnne aasta lärmeiste mööda lähed ja neil ei tulnud meelegi, endid kurwa tulwana aja wastu ettevalmistada, mis nende õnnele ahwardas otse teha. Nende õnne aasta oli lähem mööda minema, kui nemad arwasiwad ja õnnetu lahthiisamiise pääw ilmus, ilma et ne-

mad tulwane elu heaks midagi oleksiwad teinud. Suure ahastusega pidiwad nemad tühjale saarele minema, kus õnnetus neid oma raudse lättega piigistab.“

Need ministri sõnad täitsiwad kuninga südant lartliku murega; ta mõtles rahutuma meelega selle peale, et juba weikene jagu tema kallist aastast oli mööda läinud, ilma et tema midagi kurwa tulwana aja heaks oleks wõinud teha. Ta wõttis nüüd kindlat nõuu, seda aega, mis weel ees oli, nii heaste kui iial wõimalis tulwana elu kajaks pruufida. „Tart mees,“ ütles ta ministriks, „sina oled mulle kurje asju ettekulutanud, ei keegi muu kui aga sina wõid mulle seda õpetust anda, kuda mina tulwana hädasõnu eest wõin ärapõgeneda.“

„Teie tulite,“ wastas minister, „kui waene fant meie saarele, kellel midagi ei olnud, mis ta maiseks waranduseks oleks wõinud nimetada. Teadke nüüd ka, et teie siit peate just nõnda araminema, kuda teie olete tulnud, kui waene laewarituil. Teile jääb aga üks ainuke tee üle, see on: ahwardawat hädasõnu palja saare peal ärapöörata. Teie peate tublid töömehed jenna saatma, kes seal suured waranduse majad ülesehitawad ja lõigega, mis inimesel tarwis on, aegsaste täidawad. Kõik need tööd peawad wiibimata ettewõetud saama. Aeg ruttab, wiimne päaw jõuab lätte ja ükski tund, mis mööda läinud, ei tule enam tagasi. Mõelge aga selle peale, et teie tulew elukoht just nõnda hea ehk